

APOŠTOLKA

Ročník 7 / číslo 23 / červen 2025

SVATODUŠNÍ ČÍSLO

KÁZÁNÍ PAVLY JANDEČKOVÉ

Základ kázání: Ef 3,14-21 kázání (1. čtení: Ž 27,7-14)

14 Proto klekám na kolena před Otcem, 15 od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, 16 aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil 'vnitřní člověk' 17 a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce 18 mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: 19 poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.

20 Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit neskonalé víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit,

21 jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen.

Milé sestry, milí bratři v Kristu, dnes slavíme 7. neděli velikonoční - neděli, které se podle verše z 27. žalmu říká latinsky Exaudi, čili „vyslyš hlas můj!“ Je to přímлівná modlitba s prosbami za sebe i za druhé. Z těchto slov se ozývá žalmistova nouze a potřeba, ale i důvěra ve spolehlivost Božích slibů: *I kdyby mě opustil můj otec, moje matka, Hospodin se mě vždy ujme. Jak bych nevěřil, že budu hledět na Hospodinovu dobrotivost v zemi živých!* (Ž 27,10.13).

Když jsme nemocní, když na nás doléhají nejrůznější problémy - jistě nás potěší prostá věta: „Myslím na tebe.“ Ale křesťana ještě víc potěší, když slyší: „Modlím se za tebe.“ „Myslím na tebe před Boží tváří, odevzdávám tě Božímu milosrdenství, přimlouvám se za tebe.“

„Modlím se za tebe“ - to je věta, kterou bychom neměli druhému zamlčet - je to skutečné povzbuzení, jemuž se sotva co vyrovná. Bez takových modliteb za druhé by byl život křesťanského společenství chudý a něco podstatného by mu scházelo.

Také dnešní text z Listu Efezským mluví o přímлівné modlitbě. Apoštol Pavel se modlí za efezské křesťany, z nichž většina pocházela z bývalých pohanů. Rozešli se se svou pohanskou minulostí - ale po nějakém čase někteří usoudili, že prostá víra v Ježíše Krista, projevující se láskou k Bohu a bližnímu - je příliš jednoduchá. Začínají je přepadat pochybnosti. Otevírají se gnostickým spekulacím, které nabízely vyšší a údajně hlubší poznání, do kterého je zahrnut celý vesmír, celý kosmos. Společenství církve se jim zdálo málo duchovní a tak jim začali pohrdat. - Apoštol se s těmito lidmi nepře, ale modlí se za ně. Ví, že modlitba zmůže víc než cokoli jiného.

Co pro nás ale znamená tento text dnes? Máme my něco společného s efezskými adresáty, kteří žili kdysi dávno před asi dvěma tisíciletími?

Myslím, že tehdejší adresáti jsou zhruba stejní lidé jako jsou dnes. Spokojení a šťastní - ale také smutní, zklamaní životem nebo druhými lidmi. Nejistí, s otázkami po smyslu života. Žijí podle Boží

vůle nebo to má být úplně jinak? Jaké je mé místo na světě, v kosmu?

Možná jsou zneklidnění ve své víře. Možná ji někdo záměrně oslabuje, posmívá se jim, nabízí jinou víru. - Každý z nás musí občas zápasit o svou víru, která je tak snadno rozkolísatelná pochybnostmi a oslabena.

Pisatel nás ale všechny zahrnuje ujištěním, že v Kristu je plnost. V něm je všechno. V něm jsme celí. Pokud mu věříme a následujeme ho, máme ho rádi - pak je náš život dobrý, naplněný. I když kolem nás bude mnohá špatnost, mnohá nedokonalost. I když máme dojem, že jsme pro plný život nic neudělali, ale naopak selhali. Náš život v Kristu je dobrý proto, že Bůh v nás pracuje. Boží moc v nás cosi dělá.

Je to o Bohu a o nás. Před dvěma tisíci lety stejně jako dnes. Bůh je stále týž - jednající, živý, přítomný ve vzkříšeném Kristu a v Duchu svatém. Člověk je také stále týž. Neklidný, roztěkaný, toužící po štěstí, svíraný úzkostí zda mu život neutíká mezi prsty, toužící po plnosti, hledající cestu života.

Kudy jít? - Cesta začíná na kolenou. *Klekám na kolena* před Otcem Pána našeho Ježíše Krista... *Klekám na kolena* - já, osobně. První zábrana - pýcha - praská. Uvědomuji si, kdo jsem a kdo je nade mnou. Bůh. Ne jen někdo vyšší - ale Otec Pána našeho Ježíše Krista. Konkrétní Bůh. Od něho pocházím, z něho vyvěrá všechno na nebi i na zemi.

Co mně kdo může udělat, když patřím Bohu? To je pouto. To je bezpečí. To je široká náruč. Se vším co se hýbe a žije na nebi i na zemi mám společné jméno - jmenování - pověření od Boha. Tedy - nejsem tu náhodou. Smím se zastavit, nadechnout, usmát. Mám zde své místo. Svě jmenování od Boha. A nejsem sama.

Smíme si přiznat, že jsme slabí. A smíme věřit, že Duch svatý nás posiluje, abychom byli silní. - K čemu nás sílí? Abychom lámali skály? - To ne, ale - *aby se pro bohatství Boží slávy v nás jeho Duchem posílil a upevnil „vnitřní člověk“.*

Duch nás tedy posiluje úměrně podle toho, jak on sám svatý Bůh je bohatý svou slávou. Podle toho kolik on má slávy - podle toho nám dává sílu. To je nezměrná síla! Tuto sílu nám dává Duch svatý. Posiluje v nás to, co apoštol nazývá „vnitřní člověk“. Posiluje to nejvnitřnější v člověku, co se Boží mocí obnovuje. Co se Boží mocí čistí. Co se Boží mocí hýbe k odpuštění, lítosti, pokoře. K ochotě ke smíření, k otevřenosti k druhému, k pláči s plačícími a radosti s radujícími se. Co sílí k tomu, aby *Kristus skrze víru přebýval v našich srdcích*; a tak abychom byli zakořenění a zakotveni v lásce.

Zakořenění a zakotvení v lásce – mocně zasazení v lásce, kterou dává Kristus sám. Takto zakořenění v Krista jsme schopni pochopit kdo jsme, kdo je Bůh, co dělá, co tu dělám já, kam mám jít, případně kam chodit nemám.

Nepochopíme to ale sami. Potřebujeme k tomu bratry a sestry v Kristu, říká apoštol. Ty, co patří Bohu. Ty, kdo jsou také zasaženi vírou a hledají. S nimi ve společenství to můžeme zvládnout. - Pochopit, co je *skutečná šířka a délka, výška i hloubka*. - Jak to tady se mnou je a proč tady jsem a kdo mne vede, kdo mne drží, komu vděčím za život a své blízké.

Ten obraz – *šířka a délka, výška i hloubka* – je to obraz pro moudrost? Poznání? Docvaknutí toho, co jsme dosud nechápali? - Jak dospíváme a zrajeme, tak spolu s ostatními bratřími a sestrami ve sboru v církvi žijeme, chválíme Boha, chodíme na biblické hodiny a na brigády, vaříme kafe – o něco se snažíme doma či v práci - a pak najednou nám dojde - *šířka a délka, výška i hloubka*. - Duch svatý nás dostřká k tomu poznání.

Jakému? - Že vše je nic bez Boží lásky. Ta všechno prostupuje. Dává život, dává růst, dává pokoj, dává šediny, dá dobrou smrt i dobrou naději vzkříšení. Ta láska v Kristu Ježíši působí, že jsme plní, celí. I život je plný a celý. Není třeba hledat jinde.

Kristova láska přesahuje každé poznání – a apoštol prosí, aby ji mohli jeho přátelé a s nimi i my poznat. Bůh, před nímž kleká na kolena apoštol a my s ním, ve svém milosrdenství činí mnohem

víc, než se odvažujeme prosit. Proto jej smíme chválit slovy apoštola: *Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit neskonalé víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků!*

Modleme se: Pane Bože, děkujeme za nadějně poselství dnešního textu. Duchu svatý, prosíme uváděj nás ve všelikou pravdu, abychom byli zakořeněni a zakotveni v lásce Kristově, která přesahuje všechno naše poznání. Amen.

ROZHOVOR

s fotografem Františkem Bínou, autorem aktuální výstavy v modlitebně Františkem Bínou

Jak ses se dostal k fotografii?

Kdysi jsem si koupil digitální fotoaparát, bylo to pro čistě technické a dokumentární účely. Neměl jsem v té době umělecké ambice. Postupně jsem se k umění dostal tak, že jsem si koupil z druhé ruky balík časopisu Fotografie. Listoval jsem, prohlížel známé autory, a to mě velmi zaujalo. To bylo v době, kdy mi bylo kolem dvaceti let. Díky reprodukcím autorů jako např. Koudelka, Sejkot, Šibík apod. jsem se se pokoušet o uměleckou fotografii. Začal jsem se účastnit internetového fotoklubu dFklub.cz. Tam byli dobří fotografové a vedly se tam bouřlivé diskuse. Prostředí mě posunulo, byl jsem svědkem rozhovorů o různých fotografiích, byl jsem součástí toho dění a to vše mě posouvalo.

V té době jsi byl už v Pelhřimově?

Ne, byl jsem v Praze. Studoval jsem ČVUT elektro, a pak jsem nastoupil do práce v oboru ve firmě na velkoplošné obrazovky. Na škole jsme psali s kamarádem příručky pro časopis Pc world. Jednu příručku jsme psali pro grafický program Gimp nebo jinou pro Paintshop pro. Naučil jsem se díky tomu pracovat s vrstvami, maskami, začal jsem to všechno používat. Od té doby používám stále program Paintshop pro – to je už přes dvacet let. Photoshop (jiný, mnohem dražší, program na úpravu fotografií) jsem nikdy neměl :) Veškerý postproces (digitální fotografická laboratoř) vytvářím v Paintshop pro.

Cos v té době fotil?

Bavila mě hodně městská architektura, nová divočina, zákoutí, detaily. Výtvarný pohled na něco obyčejného. Letmý pohled. Tak to mám do dnes. Tenkrát jsem fotil barevně, v menší míře černobíle, a až později jsem přešel na výhradně černobílou fotografii. Poslední dva roky jsem neudělal barevnou fotku. Fotoaparát mám nastaven na černobílé focení. Přímo v něm dělám první úpravy fotek.

Není to náročné při množství fotek, které člověk nafotí?

Vždycky jsem fotil jen několik fotek za den, např. 3-4 fotografie denně. Byly to jednotky fotek, takže i s postprocesem nebyl takový časový problém, jako když někdo vyfotí za den sto fotografií.

První část postprocesu dělám na fotoaparátu (tím, že fotím s nastaveným čb profilem) – používám Fuji X100F a X-E1. Na počítači pak udělám už jen kontrast. Patřím k fotografům, kteří věří, že fotografii buď je, nebo není dobrá. Postprocesem se nedá moc udělat.

Proč jsi přešel na čb fotku?

Protože je výtvarná, vypadá hezky. Mohu zdůraznit to co vidět běžně není. Zajímá mě rytmizace, kontrasty. Mohu něco vypíchnout, stíny, světla.

Fotografové řeší pozadí, je pro tebe důležité?

Rozmazané pozadí moc nevyužívám, nepracuji moc s hloubkou ostrosti. Chci kompozici, aby tam všechno sedělo, mám rád ostrost. Při portrétu používám clonu 4 a vím, že tato clona umožní zvýraznit tvář a pozadí je potlačené, ale stále čitelné.

Jak vypadá tvoje kreativní činnost, jdeš třeba na celý den do divočiny?

Nejdu. Bylo by to skvělé, ale nejdu. Nemám čas. Fotím během dne, cestou z práce, když něco doma dělám, a pak na dovolené. Moje témata jsou život kolem mne, běžné věci. Pro mne má běžná realita duchovní přesahy. Svět je zázrak. Když vyfotím krabičku od cigaret vyhozenou do škarpy, ukážu ji jako krásnou. Můj pocit je, že svět je hezký. Realitu neměním, fotím to co je, pouze vyberu určitý úhel a světlo. To, jestli to někomu připadá nebo nepřipadá hezké, je jeho vlastní nastavení - jak vnímá svět. A někdo to třeba ani nevidí. Někteří lidé nevědí, co moje fotky mají znamenat. Vidí ty předměty, ale nejsou schopni vidět estetickou kvalitu.

Osobně bych to asi nazval: milost...

Proč mě ve dvaceti osobně uchvátily fotografie vlastně nevím. Dalo by se to klidně nazvat milostí. Prostě to přišlo.

Proč tvoříš autorskou dvojici Eloisou Alcaraz? Jak jste se potkali?

Je to zázrak. Potkali jsme se na internetu, osobně se neznáme, známe se necelého půl roku. Přišla mi od ní standartním

způsobem žádost o přátelství, věděla, že jsem fotograf. Nedůvěřoval jsem cizím žádostem o přátelství, fcb je poslední dobou čím dál více zamořen spamem. Pak jsem se podíval na její profil, zjistil jsem, že je ve skupině inspirované japonským fotografem Daido Moriyamou. On byl typický zrnitými, nezaostřenými fotografiemi ulice, lidí, temných zákoutí. Výtvarný sociální pohled.

Její fotky mne hluboce zasáhly. Odpověděl jsem jí a napsal jí několik svých postřehů k jejím fotografiím. Od té doby jsme v kontaktu a tvoříme společně.

Jak takový tým na dálku vypadá?

Hovoříme o různých tématech, hledáme společné kontexty vzniku našich fotografií, navzájem se inspirujeme a postupně je takto dáváme k sobě. Mohou to i být starší fotografie. Naše obrazy vždy tvoří dvě fotografie – její a moje. Dohromady tvoří diptych. Tyto diptychy bych mohl označit za náš umělecký deník. Určitou, mnohdy velmi abstraktní formou zaznamenávají, co jsme v daný okamžik prožívali, jaké problémy řešili.

Kolik takových diptychů máte?

Číslyme je, jsme u čísla asi šedesát.

Jak často vystavujete společně?

Toto je naše první společná výstava. Máme soubor šedesáti fotografií a zároveň tento soubor neustále roste. Vlastně před modlitebnou jsme vystavovali na festivalu Umění nás spojuje v Kostelci nad Černými Lesy, ale to bylo jeden den. Tedy první standardní výstava je zde.

Co fotí Eloisa?

Fotí v Montrealu, pochází z Mexika, ale žije posledních deset let v Montrealu. Fotí tedy také realitu kolem sebe, ale její fotky jsou velmi subjektivní. Jsou to decentní černobílé fotografie. Objevují se na nich jak detaily, tak architektura. Některé téměř přechází do abstrakce, není na první pohled zřejmé, co bylo základem.

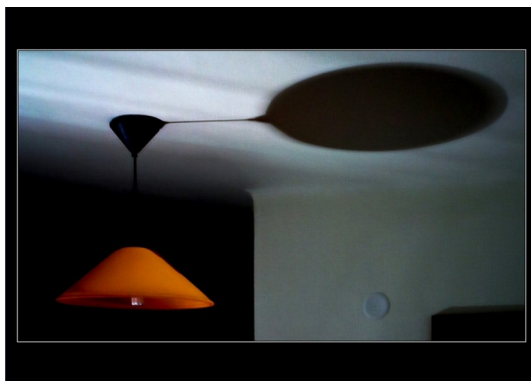
Vím, že téma letmého pohledu je pro tebe svého druhu vyznání...

Před nějakou dobou jsem se vyjádřil k tomuto tématu v jedné diskusi:

Já osobně to nepovažuji za umění, snažím se jen zachytit okamžik, který ke mně nějak promluví (a já to uslyším, resp. uvidím). Ono i to slovo "snažím" je zavádějící, prostě danou situaci uvidím, a tak ji vyfotím.

Kdybych to měl nějak teoreticky rozepsat, tak Cartier-Bresson se snažil zachytit "rozhodující okamžik". Já jsem kdysi udělal jednu fotku doma v ložnici a nazval jsem ji „Letmý pohled“

<https://www.dfklub.cz/frantisek-bina/letmy-pohled/23624/fotografie.html>

Ten okamžik mě nějak poznamenal, dodnes si ho pamatuju. Ne, že bych se přirovnával k Cartier-Bressonovi, ale podobně jako on, snažím se tenhle letmý pohled zachytit na svých fotografiích. No, a protože je to obrazový projev, tak se snažím o určitou estetickou úroveň.

Za rozhovor děkuje *Petr Turecký*

foto z vernisáže, která se uskutečnila 6. června

Tradiční festival Greenway bude letos v Moravči v neděli 13. července a bude programově bohatší než obvykle. Přednášet přijede Daniel Bartoň, právník, přední odborník na lidská práva, po společném obědě se bude tančit Flamenco a dozvíme se i něco o povaze a historii toho tance. Od tří hodin budeme mít dokonce zahraničního hosta. Přijede bluesman Gwyn Ashton původem z Irska. Přijďte, rezervujte si celý den, hladovět nebudete. Připraven bude i program pro děti a bazárek na dobročinné účely.

Na konci léta se pak můžete těšit na festival s Tensingem a dalšími kapelami, kterým bude vrcholit tensingové soustředění. Jako obvykle je to poslední pátek v srpnu, tedy 29. srpna od 18:00.

Dan Matějka

Simeon Hána, recitál

Letošní noc kostelů jsme rozložili na dva večery, recitál Simeona Hány a zahájení výstavy fotografií Frant. Bíny. Rozhodli jsme se, že termín noci kostelů je natolik frekventovaný, že nemá smysl, abychom toto datum i my nabízeli divadlo/koncert/výstavu a učiníme tak jindy. Sami se pak můžeme jít v rámci noci kostelů podívat k bratřím katolíkům apod.

Simeon Hána vystoupil 16. května v pelhřimovské modlitebně s kolegyní Monikou Adamcovou. Zazněly skladby mj. Ant. Dvořáka, Roberta Schumanna, Leoše Janáčka, Vítězslava Nováka.

Simeon Hána pochází z města Pelhřimov na Vysočině. Středoškolské vzdělání dokončil na Konzervatoři Evangelické akademie v Olomouci. Nyní je studentem třetího ročníku operního zpěvu na JAMU v Brně. Zpěvu a hře na housle se věnoval již od útlého věku na ZUŠ v Pelhřimově, poté v Humpolci. Právě v Humpolci se rozvinul jeho vztah k hudbě a zpěvu samotnému. Od roku 2017 studuje u MgA. Ivany Mikeskové PhD. Absolvoval

mistrovské pěvecké kurzy OLMIK v Olomouci a Letní akademii v Německu u nizozemského barytonisty Marcela Booneho. Účastnil se mnoha soutěží jako např. Pražský pěvec, Pro Bohemia v Ostravě či Mezinárodní pěvecká soutěž Antonína Dvořáka v Karlových Varech. Spolupracoval s Moravským divadlem Olomouc (Nabucco) či Janáčkovým divadlem Brno (Z mrtvého domu/Glagolská mše; Dalibor; Here I am, Orlando a další). V rámci Komorní opery JAMU ztvárnil několik rolí např. Markýze de la Force (Dialogy karmelitek), Mumlala (Dvě vdovy), Benedikta (Kalvárie), Merkura (Korunovace Poppey), Kupce (Polapená nevěra) a Otce (Vérnász). Představil se také v roli inženýra v opeře Porucha na lodi Nautilus na letním festivalu Hudba Znojmo, či jakožto Lana v opeře Dráteník na kroměřížském festivalu Hortus Magicus.

Monika Adamcová pochází z Valašska, kde se začala věnovat hudbě na ZUŠ ve Valašské Bystřici pod vedením Ludmily Hužvajové (klavír) a Stanislava Fuska (zobcová flétna). Ve studiu klavíru pokračovala na Konzervatoři v Brně ve třídě MgA. Evy Horákové a později MgA. Dominika Gála, Ph.D.

V současnosti studuje třetím rokem klavír na Janáčkově akademii múzických umění v Brně pod vedením prof. MgA. Jana Jiraského, Ph.D., a MgA. Dominika Gála, Ph.D. Spolu s klavírem se věnuje také hře na cembalo, které studuje na téže škole v prvním ročníku u doc. Martina Hrocha, Ph.D., MBA, LL.M, a MgA. et MgA. Eleny Pokorné, Ph.D. Angažuje se rovněž v oblasti komorní hudby (klavírní trio, doprovod zpěvu, čtyřruční hra).

Ve volném čase se věnuje tanci, zpěvu a hře na cimbál ve folklorním souboru Troják. Pravidelně doprovází bohoslužby hrou na varhany nebo zpívá ve chrámovém sboru.

Simeon Hána, Monika Adamcová, foto: PT

Konfirmace v Pelhřimově

Letošní konfirmace proběhla na svatodušní neděli v pelhřimovské modlitebně. Konfirmována byla Anna Turecká, která byla pokřtěná ve sboru v Soběhrdech v červnu 2012, dva měsíce po svém narození. Ke konfirmaci si vybrala příběh o Josefovi, jenž ji zajímá už dlouhou dobu.

Anna vybrala scénu, která následuje po Judově doznání. Centrem celého příběhu je vysvětlení, proč Josef neusiloval o pomstu:

Gn 45, 5 Avšak netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života.

S tímto veršem koresponduje závěr Petrova kázání, které je zaznamenáno ve Skutcích apoštolských: 2, 23 *Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili.*

24 Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci.

Člověk zamýšlí zlo, ale Bůh vytrhuje Josefa i Ježíše z beznaděje do naděje: Vy jste mne sice prodali do Egypta – ale už se tím netrapte – ani si ho vzájemně nevyčítejte. **Protože Já to teď mohu vzít tak – že jste mne sem neposlali Vy – ale že mne sem poslal Bůh.**

Bůh Jákobův – Bůh našeho otce. Bůh záchrany a nečekaných možností. Bůh, v jehož příběhu jde nakonec o to, jak se ke svému údělu postaví ten jeden – milovaný a vyvolený.

A já teď všechny ty, zrady, ponížení беру na sebe – protože jsem poznal, že to byl můj úkol - mé poslání - abych i vám přinesl záchranu, abych i vás vysvobodil ze sevření hladu a jisté smrti.

foto: Eva Hlavičková

Literární okénko Ivy Brothánkové

V letošním roce si připomínáme 190 let od narození českého básníka, dramatika, prozaika **Vítězslava Hálka**

Vítězslav Hálka

Český básník, prozaik, dramatik, literární kritik a publicista, představitel májovců (spolu s Janem Nerudou), aktivní organizátor českého kulturního života se narodil 5. dubna 1835 v Dolínku u Odoleny Vody v rodině hostinského. Rodiče ho poslali do Prahy, aby se naučil německy. Rok studoval na německé trinitářské škole, ale roku 1847 přestoupil na Akademické gymnázium, které ukončil roku 1855. Tam začal číst českou literaturu –značný vliv na něj měl K. J. Erben, redigoval školní časopis.

Měl se stát knězem, ale proti vůli rodičů se rozhodl, že bude studovat filozofii s cílem stát se středoškolským profesorem. Rodiče ho odmítli dále financovat, živil se tedy psaním básní a udělováním kondic (doučováním). Hálek studia filozofie nedokončil, rozhodl se žít psaním.

Mladé čtenáře si získal sbírkou lyrických básní písňové formy ***Večerní písně*** (1858), v nichž opěvoval šťastnou a vyrovnanou lásku jako hodnotu společenskou, vytvářející hlubší lidské vztahy, a zároveň vyslovoval pojetí básníka jako důležitého činitele v národním životě.

Od roku 1861 pracoval jako redaktor *Národních listů*, kde měl na starost divadelní rubriku a fejeton. Napsal okolo pěti set fejetonů, v nichž se vyjadřoval k aktuálním otázkám národního života. Zabýval se literární a divadelní kritikou. Své básně vydal ve třech svazcích *almanachu Máj*. Byl vůdčí osobností časopisu *Ruch*. Roku 1872 převzal a redigoval spolu s J. Nerudou časopis *Lumír*. Spolu s ním také redigoval časopis *Květy*. Hálek byl mnohostranně činný jako novinář, literární a divadelní kritik, fejetonista, básník, povídkář a dramatik i organizátor literárního a kulturního života. Byl aktivním členem spolku Umělecká beseda a vedoucím jejího literárního odboru. Na rozdíl od svého přítele Jana Nerudy dosáhl Hálek už za svého života plného uznání, byl pokládán za největšího českého básníka a respektovanou autoritou v uměleckých otázkách.

Poměrně hodně cestoval, navštívil Itálii, Polsko a Balkán, dojmy z těchto cest mu byly inspirací k básním, také je zpracovával ve fejetonech.

Významná je i Hálkova *povídková tvorba, zejména vesnická*, zachycující napětí mezi sedlákem a chalupníkem nebo zobrazující překážky, které se staví do cesty lásce mladých lidí a vyplývají z

nepochopení rodičů nebo z lpění na majetku. Do protikladu k citově vyprahlému životu bohatých staví Hálek vyrovnaný a citově bohatý život prostých lidí, neodcizených řádu přírody. Dovedl se zamyslet i nad významem vzdělanosti a pokroku na venkově.

Rodina

V rodině zámožného pražského advokáta, kde působil jako domácí učitel, poznal jeho dceru Dorotku Horáčkovou (1843–1907), která se stala zprvu múzou jeho milostné lyriky a později i manželkou. Sňatek ho materiálně zabezpečil natolik, že se mohl plně věnovat jak vlastní umělecké tvorbě, tak i pronárodně orientované kulturní a spolkové činnosti. Bydleli v Palackého ulici čp. 721/II vedle rodiny Palackých. Jejich mladším synem byl Ivan Hálek (1872–1945). Starší syn Jiří Emanuel se narodil na Štědrý den roku 1870 a tři dny po porodu zemřel.

Hálek rád jezdil na Zbraslav, kde pobýval jen krátce. Žil zde na Závisti v domku čp. 84, který měl v letech 1873–1881 pronajatý spolu se svou rodinou nakladatel Jan Otto. Na průčelí domu bývala pamětní deska, dům zanikl při povodni v létě roku 2002. Hálek byl okouzlen zdejší přírodou a klidem, na březích Vltavy pozoroval voraře. V létě roku 1874 na prázdninách v Novém Světě u Harrachova se nachladil při procházce k Mumlavskému vodopádu. Do Prahy se vrátil nemocný, ale ještě 20. září jel na nedělní výlet na Závist. Zemřel ve 39 letech 8. října 1874 na zánět pohrudnice a byl pochován v Praze na Vyšehradském hřbitově.

Dílo

Hálek je považován za jednoho z nejvýznamnějších představitelů literární skupiny Májovci, spolu s Janem Nerudou. V jeho době bylo jeho psaní velmi populární, protože bylo optimistické, uvolněné a snadno se četlo.

- nejslavnějším dílem je sbírka lyrických milostných básní ***Večerní písně*** 1859
- 1. ***Muzikantská Liduška*** 1861 (povídka, předloha stejnojmenného filmu z roku 1940)
- 2. ***V přírodě*** 1872
- 3. ***Pohádky z naší vesnice*** (1874)
- 4. Antonín Dvořák, Vítězslav Hálek: ***Dědicové Bílé hory***, Hymnus op. 30, B 134

Vyznamenání a odkaz

V České republice se nacházejí tři významné pomníky Vítězslava Hála, které jsou považovány za kvalitní umělecká díla. Jeden z nich se nachází na Karlově náměstí. Dílo vzniklo na objednávku spolku Umělecká beseda a vytvořil jej Bohuslav Schnirch v roce 1881.

Jeden z památníků se nachází v Dolních Břežanech-Lhotě, v bezprostřední blízkosti pražské čtvrti Zbraslav, kde Hálek žil. Vytvořil jej Josef Václav Myslbek v roce 1876.

Památník v Hálkově rodné obci Dolínek vytvořil František Vobořil v letech 1884–1885.

Ulice pojmenované po Vítězslavu Hálkovi mají desítky měst a obcí.

Ze sbírky ***V přírodě*** vybírám báseň

Napadly písně duši mou

Napadly písně v duši mou,
nezavolány, z nenadání,
jako když rosy napadá
po stéblokadeřavé stráni.
Kol se to mihá perlami,
i cítím dech tak mladý, zdravý,
že nevím, zda jsou radost má,
či pláč mé duše usedavý.
Však rosu luna zrodila,
a není písním v duši stání:
tekou co slast a slza má —
a den se chystá ku svítání.

The poster features a collage of three images. The top left shows a white church with a red roof and a steeple. The top right shows a close-up of a man with long hair and sunglasses playing a large, ornate brass instrument. The bottom left shows a woman in a red flamenco dress dancing. The background is black with white and yellow text.

Zveme vás na
festival Greenway

**u kostela
v Moravči**

13.července

9:30 Bohoslužby
10:30 Beseda s právníkem D. Bartoněm
lidská práva a redefinice sexuálního násilí
12:00 Společný oběd

13:15 Flamenco
Duo Flamencorazón

15:00 Gwyn Ashton
Traditional Blues

Budou připraveny hry pro děti i bazárek ve
prospěch Diakonie ČCE a Člověka v tísní.
Vstupné dobrovolné.

Srdečně zveme k bohoslužbě a rozhovorům na

FARSKÝ KÁZEK

v Opatově u Jihlavy 6.7.2025 ve 14.00.

Hostem bude tentokrát Markéta Slámová,

**farářka z Velkého Meziříčí a současně nemocniční
kaplanka v nemocnici v Jihlavě.**

Doprovázet bude skupina Canteva s přáteli.

BOHOSLUŽBY, pravidelné akce

MORAVEČ

Bohoslužby se konají každou neděli od 9:30, probíhá i nedělní škola.

internetový přenos na adrese:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

PELHŘIMOV-STRMĚCHY

PELHŘIMOV Bohoslužby se konají každou neděli od 9ti hod.

STRMĚCHY bohoslužby jsou každou **sudou** neděli od 11ti hod., v zimním období na faře.

Přímé přenosy bohoslužeb (z Pelhřimova) jsou viditelné v aktuální dobu vysílání (tedy neděle 9hod.) vždy na těchto stránkách:

<https://www.youtube.com/channel/UCxWYO99yzCBFgQK5mklL0EQ>

Stránky sboru

<https://www.facebook.com/CCEPelhrimovStrmechy/>

<https://evangelicipelhrimov.blogspot.com/>

OPATOV

Bohoslužby: každou neděli v 9hod.

farářka Pavla Jandečková

e-mail: pavljand@centrum.cz

tel.: 604 185 520

Začátky bohoslužeb: 9.00 h.

HUMPOLEC

Bohoslužby: neděli v 8,30 hod., **pokud bude kázat Petr Turecký**
(každou lichou neděli v měsíci), začátek bohoslužeb: 11hodin

Každý den můžete slyšet zamyšlení nad biblickým textem zde:

<https://soundcloud.com/ecirkev>

ADRESY, KONTAKTNÍ ÚDAJE

Sbor ČCE PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Růžová 82, 393 01 Pelhřimov, **mobil:** 733 128 490,

alternativní adresa:

Strměchy č. 13, 393 01 Pelhřimov, **email:**

farsborstrmechy@cmail.cz

Číslo účtu: 2303104981/2010

Sbor ČCE MORAVEČ

Moraveč č. 35, 393 01 Pelhřimov, **tel:** 777258831, **web:**

www.moravec.evangnet.cz (rss), **email:**

moravec@evangnet.cz

číslo účtu - 2001768838 / 2010

přenosy bohoslužeb:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

nově i na facebooku:

<https://www.facebook.com/kostelmoravec>

Sbor ČCE OPATOV

Opatov č. 10, 588 05 Dušejov, **mobil:** 604 185 520, **web:**

www.opatov.evangnet.cz (rss)

email: opatov@evangnet.cz

číslo účtu - 264010499/0300

Sbor ČCE HUMPOLEC

Husova 143, 396 01 Humpolec, **email:**

humpolec@evangnet.cz

Číslo účtu - 0620236399/ 0800